

Misericordias

L24,1-12

19.4.2026

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
Láska, milosrdenství i pokoj v hojnosti rozmnožena budiž;
nechť se vylije na nás sláva prvorozeného z mrtvých.

Introit:

Hospodine, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat žalmy;
vždyť tvé milosrdenství nad nebe sahá, až do mraků tvoje věrnost.
Povznes se až nad nebesa, Bože, a nad celou zemí ať je tvoje sláva!

Píseň: 621

Čtení: 1Kor15,3-11

Píseň: 551

Kázání: L24,1-12

Na biblické hodině pro děti se mě jeden chlapec zeptal: „Evo, řekni mě, jak to ten Bůh udělal, že Ježíše vzkřísil?“ Zaváhala jsem. Pak mě napadla odpověď: „Já ti to řeknu.“ Chlapci zazářily oči nadšením, že se konečně dozví, jak to bylo. S dychtivostí dítěte, které prahne po odpovědi, jsem odpověděla: „To je tajemství.“

No, a nyní stojím před stejnou otázkou. Jak se to mohlo stát? Opět musím říct, že nevím, že to je nějaké záhadné tajemství. No jo, ale jak mluvit o tajemství? Tajemství má zůstat tajemstvím. Nicméně my můžeme tomuto tajemství uvěřit.

Nastává však další otázka, co je vlastně obsahem toho tajemství? Ví to vůbec někdo, když je to tajemství?

Lukáš nám vypráví příběh. Ženy, o jejichž identitě se dozvíme později, jdou ke hrobu. Je všední den. Možná, že včera chválily Boha. Možná jim to moc nešlo, protože celou dobu myslely na Svého Pána. Již tři dny leží v hrobě. Je potřeba udělat tu poslední službu. Pomazat mrtvé tělo.

Spěchají. Nezamýšlí se nad kamenem, kterým je hrob uzavřen. Je všední den. *Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly.* Jako by svědek víry Lukáš nás již připravoval na

neslýchané události. Ženy možná hledaly mrtvého Ježíše. Možná hledaly zesnulého. Ale pisatel píše: *tělo Pána Ježíše nenašly*. Nejde tedy jen o nějaký přelud, nejde o smyšlenku. Jde o *tělo Pána Ježíše*. Tedy o něco, na co si můžeme sáhnout. Co má jakousi hmotnost, tvar i objem. A to tu není.

Je všední den. *Stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu*. Ženy nesklonily hlavy, protože je oslnilo světlo zářícího roucha. *Sklonily tváře k zemi*. Pohledět tváří v tvář Boží slávě, to lidské oko promění. To lidské oko oslní. Pohledět na tajemství Boží, raději cudně sklopit tváře, aby nám byl zachován život.

Proč hledáte živého mezi mrtvými? Myslím, že je to zásadní otázka. Kde hledat po pátečním dni Ježíše? Kde hledat živého Pána ve všední den? Kde najít toho vstalého Pána?

Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát. Předně, rozpomeňte se. Rozpomeň se na to, co Ježíš říkal. Rozpomeň se na to, co jsi s Pánem Ježíšem zažil. Rozpomeň se!

Celý Ježíšův život se v podání andělů scvrkne do tří sloves: *být vydán, ukřižován, vstát*. Být vydán kým? Kdo jsou ti hříšní lidé? Jsou to ti Židé, Římané, ti bezejmenní, kteří křičeli „ukřižuj“? Myslím si, že to tak jednoduché není. Myslím si, že ti ubozí hříšníci jsme my. Tak tedy i my, nejen ti bezejmenní hříšní. Kdyby tady příběh skončil a nepokračoval, bylo by to děsivé, co umí lidské selhání, lidský hřích.

Ukřižován. Opět ten trpný rod. Opět ta bezmocnost. Děj je posunován dopředu nikoli proto, že si to Ježíš takto vybral a takto si to přál. Vše se v člověku bouří. Tak tohle dokáže lidský hřích? *Syn člověka*, očekávaný soudce, který toho zlého odsoudí, je ukřižován. A opět, kdyby vyprávěný příběh skončil zde, zbylo by jen zoufalství nad naší člověčinou.

Je všední den. *Třetího dne vstal*. Vzpomeňme, má to být ten Pán Ježíš, ten Syn člověka. Všimněte si, v celém příběhu se o Ježíši nemluví jako o mrtvém. Mluví se o jeho těle, o tom, že Syn člověka má vstát. Respektive vstal. Tedy toho Pána Ježíše, Syna člověka, nespoutala smrt. I ve smrti je živým Pánem.

A došli jsme až na dno tajemství, které nám bylo zde zjeveno. To ale není celé tajemství. To pravé tajemství nastává až poté, co vezmeme na vědomí, že Ježíš byl *vydán, ukřižován a vstal*.

Zatím jsem mluvila jen v obrazné řeči. Jen jakoby okolo toho tajemství. Co se vlastně v ten první den po sobotě stalo? Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova, jiné ženy, Petr, ti všichni viděli prázdný hrob. Prázdný hrob ještě není důkazem vzkříšení.

Ženy utíkají a sdělují to učedníkům. Ty ženy mají určitá jména. Svědectví nepodává někdo bezejmenný. I my jako svědkové máme svá jména.

My však víme, že tito svědkové se setkali nakonec v té Galileji s živým Pánem. To teprve tajemství vstalého nabírá na neuvěřitelnosti. Jak se můžeme s tím vzkříšeným Pánem setkat? To bude v dalším svědectví Lukášova evangelia.

Tak tedy setkání z živým Pánem. Jak a kdy to nastane, to je opravdu tajemstvím. Toto tajemství však není jen blouznivou vidinou. Ve chvílích modlitby, ve chvílích utrpení, ve chvílích nouze, ale i ve chvílích vděčnosti, lásky a odpuštění, tak tam se můžeme setkat s živým Pánem.

Přichází tiše, jako ten, který nás svou láskou neusvědčuje z hříchu, ale dává nám svobodu Božích dětí.

Amen.

Píseň: 238

Poslání:

Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu...
Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých;
v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům...
Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec;
zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 689